

РЕШЕНИЕ

№ 6487

гр. София, 27.10.2015 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 44
състав,** в публично заседание на 13.10.2015 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Юлия Тодорова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **8062** по описа за **2015** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК и чл.118 от КСО

Жалбоподателката К. К. П.-И. със съдебен адрес [населено място], [улица] А, етаж 3 обжалва Решение №РО-505/29.07.2015 г. издадено от директора на ТП на НОИ. Твърди, че с решението ответникът отхвърлил подадената от нея жалба срещу отказ за заверка на осигурителна книжка №66-39-16#3/09.03.2015 г., издаден от ръководителя на контрола по разходите на ДОО и потвърдил отказа за заверка на осигурителна книжка за периода от 1 януари до 31 декември 2006 г.

Решението на директора на ТП на НОИ С. –град било постановено след указания на Административен съд - София град, дадени с Определение №3354/19.06.2015 г. по административно дело №5460/2015 г. на 16 състав.

От фактическа страна сочи, че с молба от 03.11.2014 г. вх. №94К-2219-1/03.11.2014 г. до Националния осигурителен институт поискала да ѝ бъде заверена осигурителната книжка за периода от 1 януари до 31 декември 2006 г. Молбата ѝ била подадена в НОИ след отказ на осигурителната каса на С. адвокатска колегия да завери осигурителната ѝ книжка като самоосигуряващо се лице - адвокат и член на САК.

В НОИ отказали да ѝ заверят стажа в осигурителната книжка за периода от 1 януари до 31 декември 2006 г., тъй като нямало данни за внесени осигурителни вноски по реда на чл.6, ал.8 КСО за 2006 г. Осигурителните книжки на самоосигуряващите се лица се заверявали само при условие, че са внесени дължимите осигурителни вноски по чл.6, ал.8 КСО, а когато същите не били внесени - осигурителната книжка не се заверявала. Счита и, че погасителната давност по смисъла на чл.115, ал.1 КСО

погасява само правото на принудително изпълнение върху вземанията за невнесени осигурителни вноски като задължението продължава да съществува и може да бъде изпълнено доброволно. Според нея осигурителната книжка за 2006 г. може да бъде заверена за периода от 01.01.2006 г. до 31.12.2006 г. само при положение, че са внесени доброволно дължимите осигурителни вноски по чл.6, ал.8 КСО за този период.

Поддържа, че оспореното решение е незаконосъобразно и следвало да се отмени.

Твърди, че не е спорно между страните, че като самоосигуряващо се лице внесла авансово дължимите осигурителни вноски за 2006 г. Този факт не се оспорвал от САК и НОИ. Не било спорно и, че при подаване на годишната данъчна декларация за съответния период не са били довнесени осигурителните вноски върху декларирания окончателен размер на осигурителния доход, както и, че дължимите осигуровки за окончателното годишно изравняване за 2006 г., били погасени по давност. Последното обстоятелство било видно от протокол на НАП №780/01.08.2013 г.

От правна страна обосновава твърденията си за незаконосъобразност на решението на директора на ТП на НОИ с това, че вноските на самоосигуряващите се лица са за тяхна сметка и следвало да бъдат внесени авансово през годината върху месечен осигурителен доход между минималния и максималния месечен размер на дохода, определен със закона за бюджета на държавното обществено осигуряване за съответната година. Съгласно чл.6, ал.8 КСО окончателният размер на месечния осигурителен доход за самоосигуряващите се лица се определял за периода, през който е упражнявана съответната дейност през предходната година въз основа на данните, декларирани в справка към годишната данъчна декларация по ЗДДФЛ, който доход не може да бъде по-малък от минималния месечен осигурителен доход и по-голям от максималния месечен осигурителен доход. Окончателните осигурителни вноски се дължат от осигурените лица върху годишния осигурителен доход в размерите за фонд „Пенсии” и за допълнително задължително пенсионно осигуряване в срока за подаване на данъчната декларация. Публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок - чл.171, ал.1 ДОПК, в сила от 01.01.2006 година, Аналогична е и разпоредбата на чл. 140, ал.1 от Д. /отм. ДВ, бр. 105 от 29.12.2005 г., в сила от 1.01.2006 г./. Към датата на подаване на молбата /03.11.2014 г./ за заверка на осигурителен стаж и доход в осигурителната книжка, била изтекла погасителна давност за публичните задължения на самоосигуряващото се лице за окончателните осигурителни вноски за периода 01.12.2006 г. до 31.12.2006 г., което е установено с протокол на НАП №780/01.08.2013 г., т.е. не е налице основание за НОИ да не приложи института на погасителната давност. Поради това липсвало правно основание за направения отказ за заверка осигурителната книжка за горепосочения период от страна на НОИ, респективно САК - като подосигурителна каса на НОИ.

Поддържа и, че изтеклата давност погасява дълга и възможността той да бъде събран принудително. На това основание отпада и характеристиката „дължими” относно окончателните осигурителните вноски по смисъла на чл.7, ал.5 от Наредбата за обществено осигуряване на самоосигуряващите се лица, българските граждани на работа в чужбина и морските лица във връзка с чл.6, ал.8 от КСО за процесния период. От тази гледна точка осигурителната книжка следвало да бъде заверена за периода от 01.12.2006 г. до 31.12.2006 г. като в същата се впише минималния

осигурителен доход, определен за съответната година, върху който са внесени осигурителните вноски от нея, лично като самоосигуряващо се лице и въз основа на упражняваната от нея дейност като адвокат.

При горните фактически твърдения и правни изводи, моли съдът да отмени обжалваното решение на директора на ТП на НОИ С. – град и да върне преписката на административния орган за ново произнасяне с указания за тълкуване и прилагане на закона за заверка на осигурителната книжка за периода от 01.12.2006 г. до 31.12.2006 г.

Ответникът-директор на ТП на НОИ С. – град, чрез своя процесуален представител по делото оспорва подадената до съда жалба и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Представя писмени бележки по реда на чл.149, ал.3 от ГПК по делото.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, доводите и възраженията на страните и на осн.чл. 235, ал.1 от ГПК във вр. с чл.144 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предмет на оспорване по делото е Решение №РО-505 от 29.07.2015г. на директора на ТП на НОИ С. – град. Същото е получено на датата, на която е издадено, а именно на 29.07.2015г. от лицето Н. Н.. Жалбоподателката в жалбата до съда признава, че Н. е била надлежно упълномощена от К. К. П.-И. да получи административния акт. Жалбата против него е подадена в законоустановения 14 дневен преклузивен срок и от лице, което се явява адресат на цитираното решение. Жалбата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

С оглед проверката която съдът извършва по реда на чл. 168, ал.1 от АПК и на основанията за законосъобразност на административния акт, предвидени в чл. 146 от АПК, намира, че същият е издаден от компетентен орган и в предвидената от закона форма.

От фактическа страна въз основа на обжалваното по делото решение и представените с административната преписка писмени доказателства, съдът приема, че не е спорно между страните, че К. П. –И. е внесла за процесния период единствено авансово дължимите осигурителни вноски върху минималния осигурителен доход, определен със Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване. Няма спор и относно факта, че тя като самоосигуряващото се лице - адвокат е декларирало доходи по Закона за облагане доходите на физическите лица /ЗОДФЛ – отм./ за периода на 2006 г., определило е размера на задълженията за донасяне на окончателните осигурителни вноски, но не ги е внесло. Това се потвърждава и от констатациите на ответника в Решение № РО-505/29.07.2015г.От последните е видно, че в информационната система на НОИ има данни за внесени в пълен размер авансови осигурителни вноски за периода от 01.01.2006г. до 31.12.2006г. за П.-И.. В информационната система на НОИ няма постъпили данни от таблица 1 към годишна данъчна декларация за 2006г., поради което такава е изискана от осигурителна каса „Адвокат“. Административният орган е установил, което се възприема и от съда, че от представеното копие на годишната данъчна декларация и Таблица 1 за определяне на окончателния размер на осигурителния доход /съхраняващо се в осигурителна каса

„Адвокат“/, върху който се дължат осигурителни вноски за държавното обществено осигуряване и допълнителното задължително пенсионно осигуряване в универсален пенсионен фонд, че в т.5.3 на същата е деклариран по-висок размер от авансовия осигурителен доход. Общият годишен размер на осигурителния доход, върху който се довносят осигурителни вноски е 4 281.17 лв. Размера на осигурителната вношка за довносяне за фонд „Пенсии“ е 813.42 лв.

Не се спори от страните по делото и, че дължимите осигурителни вноски за окончателното годишно изравняване за 2006г. са погасени по давност, което е установено с протокол № 780/01.08.2013г. на НАП.

В съдебно заседание на 13.10.2015г. съдът с определение по реда на чл. 146 от ГПК е отделил за безспорно и не нуждаещо се от доказване обстоятелството, че жалбоподателката И. е внасяла авансови осигурителни вноски за периода 01.01.2006г.-31.12.2006г. По делото е спорен единствено въпросът допустимо ли е зачитане на осигурителен стаж, респективно заверяване на осигурителна книжка, при наличие на внесени авансови осигурителни вноски и без да са заплатени окончателните такива по чл. 6, ал. 8 КСО, когато последните са погасени по давност.

С Определение № 441/26.01.2015г., 1-во отд., 20 състав по адм.д. № 283/2015г., влязло в сила на 11.02.2015г., е оставена без разглеждане жалба на К. К. П.-И. срещу отказ за заверка на осигурителна книжка, обективиран с писмо изх. № 94К-2219-1НЗ от 19.11.2014г. на Директора на ТП на НОИ-С.-град и делото е изпратено като преписка на длъжностното лице по чл.7, ал.4 от НООСЛБГРЧМЛ за произнасяне по компетентност по молба вх. № 66-39-161/05.11.2014г. В изпълнение на цитираното определение ръководителят на контрола по разходите на ДОО е издал отказ за заверка на осигурителна книжка № 66-39-161 #3/09.03.2015г.

Административният орган се позовава на чл. 4, ал. 3, т.1. 2 и 4 от КСО. Според ответника само при установяване на пълно съответствие в така проверените данни и вписвания, осигурителните книжки се заверяват. При извършената повторна проверка в информационната система на НОИ е установено, че г-жа П.-И. е декларирала начало на осигуряване за инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт и общо заболяване и майчинство, в качеството си на самоосигуряващо се лице. чрез Софийска адвокатска колегия считано от 01.08.1996г. От 01.01.2002г. е член на Осигурителна каса „Адвокат“. Няма данни за прекратяване на осигуряването.

Ответникът счита, че само за времето, за което са внесени дължимите осигурителни вноски се зачита осигурителният стаж и осигурителният доход на самоосигуряващите се лица /чл. 9. ал. 1. т. 4 от КСО, съответно чл. 46, ал. 1 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж/. Поради това, съгласно чл. 7. ал. 5 от Наредбата за обществено осигуряване на самоосигуряващите се лица, българските граждани на работа в чужбина и морските лица, осигурителните книжки на самоосигуряващите се лица се заверяват само при условие, че са внесени дължимите осигурителни вноски по чл. 6, ал. 8 от КСО. Когато самоосигуряващото се лице не е внесло дължимите по чл. 6, ал. 7 и ал. 8 от КСО осигурителни вноски, осигурителната книжка не се заверява.

Според чл. 6, ал. 7 КСО, в приложимата редакция към ДВ, бр. 54 от 17 юли 2015г. осигурителните вноски за лицата по чл. 4, ал. 3, т. 1, 2 и 4 са за сметка на осигурените лица и се дължат авансово: върху месечен осигурителен доход между минималния и максималния месечен размер на дохода, определен със закона за бюджета на държавното обществено осигуряване за съответната година. Не се спори, че жалбоподателката неизменно, през 2006г. от своята адвокатска практика, е внасяла само авансовите вноски за ДОО. Според ал.8 на чл.6, ред.ДВ.- ДВ, бр. 119 от 2002 г., в сила от 01.01.2003 г., изм. - ДВ, бр. 95 от 2006 г., в сила от 01.01.2007 г., доп. - ДВ, бр. 105 от 2006 г., в сила от 01.01.2007 г., изм. - ДВ, бр. 109 от 2008 г., в сила от 01.01.2009 г., изм. - ДВ, бр. 99 от 2009 г., в сила от 01.01.2010 г.и ред.ДВ бр.53 от 2014г., действаща до изменението на текста с ДВ бр.107 от 2014г., в сила от 01.01.2016г., окончателният размер на месечния осигурителен доход за лицата по ал. 7 се определя за периода, през който е упражнявана трудова дейност през предходната година въз основа на данните, декларирани в справка към годишната данъчна декларация по Закона за данъците върху доходите на физическите лица, и не може да бъде по-малък от минималния месечен осигурителен доход и по-голям от максималния месечен осигурителен доход. Окончателните осигурителни вноски се дължат от осигурените лица върху годишния осигурителен доход в размерите за фонд „Пенсии” и за допълнително задължително пенсионно осигуряване в срока за подаване на данъчната декларация. Годишният осигурителен доход се определя като разлика между декларирания или определения с влязъл в сила ревизионен акт по Данъчно-осигурителния процесуален кодекс облагаем доход от упражняване на съответната трудова дейност и сбора от доходите, върху които са внасяни авансово осигурителни вноски. Когато с данъчната декларация за предходната година са декларирани доходи, получени за извършена дейност през минали години, или е определен с влязъл в сила ревизионен акт по Данъчно-осигурителния процесуален кодекс по-висок или по-нисък облагаем доход, лицето подава и коригираща справка за осигурителния доход за съответната година.

Същата по съдържание е и разпоредбата на чл. 2, ал. 4 от НООСЛБГРЧМЛ. Така осигурителния доход /месечен или годишен/, съгласно чл. 41, ал. 1 НПОС, се установява с осигурителни книжки, в които се посочват времето, през което лицата са били осигурени и доходът, върху който са внесени или дължими осигурителни вноски, като за времето след 31.12.2006 г. самоосигуряващите се лица могат да установяват осигурителен доход и въз основа на данните за внесените или дължими осигурителни вноски, съдържащи се в информационната система /регистрите на НОИ. Следователно, регламентираният начин за установяване на осигурителен доход до 01.01.2007г., е единствено осигурителната книжка.

Разпоредбата на чл. 7, ал. 5 от НООСЛБГРЧМЛ, е отменена с ДВ, бр. 18/15 г. Според § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО, отразяващ легалното определение за „осигурено лице” това е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1 - 3 и 5. Самоосигуряващите се лица и лицата по чл. 4а, ал. 1 се смятат за осигурени лица за времето, през което са внесени дължимите осигурителни вноски.

С ПЗР към Постановление № 45 от 5 март 2015 г. за изменение и допълнение на наредбата за обществено осигуряване на самоосигуряващите се лица, българските

граждани на работа в чужбина и морските лица, приета с постановление № 30 на министерския съвет от 2000 г., обн. ДВ, бр. 18 от 2015 г., в сила от 01.01.2015 г., е създаден параграф 8. Видно от текста на същия за лицата по чл. 4, ал. 3, т. 1, 2 и 4 от Кодекса за социално осигуряване и за работниците или служителите, наети по трудов договор от осигурители, които не са еднолични търговци или юридически лица, може да се поиска издаване и заверка на осигурителни книжки за периоди на осигуряване преди 1 юли 2015 г. по досегашния ред.

В настоящия случай макар и отменен текста на чл. 7, ал. 5 от НООСЛБГРЧМЛ, по параграф 9 от ПЗР на Наредбата за общественото осигуряване на самоосигуряващите се лица, българските граждани на работа в чужбина и морските лица, приета с постановление № 30 на министерския съвет от 2000 г., в нея има създаден § 9. Съгласно новелата на разпоредбата осигурителни книжки, издадени преди 1 юли 2015 г., се заверяват за периоди на осигуряване преди 1 януари 2016 г. по досегашния ред. Не се спори, че осигурителната книжка на жалбоподателката е издадена преди 01.07.2015г., а периодът на заверяване е преди 01.01.2016г., следователно приложим е досегашния ред формулиран с отменения текст на чл. 7, ал. 5 от НООСЛБГРЧМЛ, в сила до 01.07.2015г.

Видно от чл. 7, ал.5 от НООСЛБГРЧМЛ, отм. в сила до 01.07.2015г., осигурителните книжки на самоосигуряващите се лица се заверяват при условие, че са внесени дължимите осигурителни вноски по чл.6, ал.8 от КСО. Обстоятелството, че тези публични задължения са погасени по давност е неотнормено към фактическия състав, предвиден в приложимата за случая правна норма. Разпоредбата на чл. 7, ал.5 от НООСЛБГРЧМЛ императивно предвижда заверката на осигурителните книжки на самоосигуряващите се лица да се извършва само при внесени дължими осигурителни вноски по чл.6, ал.8 от КСО. Погасяването на окончателните/ изравнителните осигурителни вноски по давност не ги прави недължими по смисъла на чл.6, ал.8 от КСО. В тази разпоредба е уредено задължението за самоосигуряващите се лица да внесат окончателните осигурителни вноски в срока за подаване на данъчната декларация, като едва след изпълнение на това задължение се извършва заверка на осигурителната книжка. Съдът намира за правилни констатациите на ответника /в решение №8053 от 6.06.2012 г. по адм. дело №1458/2012 г. на ВС, шесто отделение/, в насока, че възможната идентичност в правните последици не дава основание да се направи извода, че е налице несъответствие с целта на закона /или неговото заобикаляне/. В горният смисъл е постановено и Решение № 1493 от 04.02.2014г. по адм.д.№ 15218 от 2013г. по описа на ВАС, VI отд.

При тези изводи съдът намира, че административният орган не е допуснал съществено нарушение на административнопроизводствените правила при издаване на решението, същото е съобразено с материалния закон и неговата цел.

Жалбата на К. К. П.-И. против Решение №РО-505 от 29.07.2015г. на директора на ТП на НОИ С. - град, е неоснователна и като такава следва да

бъде отхвърлена.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ подадената от К. К. П.-И. жалба против Решение №РО-505 от 29.07.2015г. на директора на ТП на НОИ С. – град, с което е отхвърлена нейна жалба вх.№ 66-39-161-6 от 17.07.2015г. срещу отказ за заверка на осигурителна книжка № 66-39-16-3 от 09.03.2015г., издаден от ръководителя на контрола по разходите на ДДО и е потвърден отказ за заверка на осигурителна книжка № 66-39-16-3 от 09.03.2015г., издаден от ръководителя на контрола по разходите на ДДО за периода от 01.01.2006г. до 31.12.2006г.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14 - дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

СЪДИЯ: